

Arrest

nr. 135 168 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. POOLS, die loco advocaat E. POOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 augustus 2013 diende verzoekende partij samen met haar gezin een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 september 2013 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Verzoekende partij diende samen met haar gezin hiertegen een annulatieberoep in dat gekend is onder rolnummer 141 048. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 135 167 van 17 december 2014.

1.3. Op 24 september 2013 trof de verwerende partij tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten opzichte van de verzoekende partij.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980; verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing door het CGVS dd 26.09.2012”.

1.4. Op 24 september 2013 trof de verwerende partij tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van de echtgenoot van verzoekende partij. Hij diende hiertegen een annulatieberoep in dat dat gekend is onder rolnummer 139 358. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 135 169 van 17 december 2014.

1.5. Op 23 juli 2014 trof de verwerende partij beslissingen om een inreisverbod op te leggen aan verzoekende partij en haar echtgenoot (bijlagen 13sexies). Zij dienden hiertegen een schorsings- en annulatieberoep in dat dat gekend is onder rolnummer 160 105. Het gaf aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden bijlagen 13sexies.

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Verwerende partij kan in haar nota niet dienstig opwerpen dat het beroep onontvankelijk is omdat de bestreden beslissing een *“uitvoeringsmaatregel”* betreft. Verwerende partij laat immers na te duiden van welke beslissing de bestreden beslissing een uitvoeringsmaatregel betreft. Verwerende partij houdt voorts voor dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat bij vernietiging teruggevallen kan worden op een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten maar er wordt niet in concreto geduid op welk eerder bevel om het grondgebied te verlaten verwerende partij zou terugvallen. Het komt de Raad niet toe om dit alles ten behoeve van de verwerende partij te gaan construeren.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster betoogt als volgt:

“Op 8 september 2011 besliste de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in vijf arresten, ms. 66.328 tot en met 66.332, dat een afgewezen asielzoeker die een vernietigingsberoep instelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) het noodzakelijke belang daarbij heeft. In casu werd het bevel afgeleverd naar aanleiding van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) d.d. 20 maart 2013 om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming niet toe te kennen.

Artikel 52/3, §1 van de Verblijfwet stelt dat, indien het CGVS weigert om het statuut van vluchteling te erkennen of weigert de subsidiaire bescherming toe te kennen, én als de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de Minister of diens gemachtigde onverwijld

beslist dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 10-110 van de Verblijfwet bedoelde gevallen.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1°-11° blijkt geen gebonden bevoegdheid die de minister zou verplichten tot het afleveren van een bevel om een grondgebied te verlaten. De minister of diens gemachtigde beschikt hier over een appreciatiebevoegdheid.

Deze arresten liggen in de lijn van een arrest van de Raad van State van 26 augustus 2010, nr. 206.948. Hier besliste de Raad van State dat het gebruik van het woord 'kan' in artikel 7, tweede lid van de Verblijfwet de mogelijkheid geeft aan de minister of diens gemachtigde om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zonder dat er sprake is van een verplichting om dat te doen. In het arrest wijst de Raad van State erop dat er onder meer geen bevel mag gegeven worden als dat in strijd zou

zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel 3 EVRM. Er is dus geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

Gelet op bovenstaande is verzoekster van oordeel dat de beslissing d.d. 24 september 2010 een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing laat geheel na enige motivering te geven waarom er werd overgegaan tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals blijkt schendt de beslissing met andere woorden zeer duidelijk art. 1 van het Verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen, in die mate dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster is van oordeel dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd gegeven daar er nog steeds een procedure lopende is waarbij verzoekster en haar kinderen een geldige verblijfstitel kunnen verkrijgen.

Verzoekster heeft namelijk beroep aangetekend tegen een beslissing d.d. 24 september 2013 (ref 6517653) waarbij de aanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard aangezien [H.A.] niet zou lijden aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch lijdt aan een aandoening die een risico inhoudt op een vernederende of onmenselijke behandeling conform art. 9ter (stuk 5-7).

Verzoekster tekende beroep aan tegen deze beslissing bij verzoekschrift d.d. 28 oktober 2013.

Het zou dan ook onredelijk zijn verzoekster nu reeds te dwingen het land te verlaten, aangezien de lopende procedure mogelijk tot een positieve beslissing kan leiden waardoor zij wel legaal in het land kan verblijven.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de bovenstaande feiten”.

Uit bovenstaand betoog leidt de Raad af dat verzoekster de schending beoogt op te werpen van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

3.2. De bestreden beslissing vormt geen toepassing van artikel 1 van het Verdrag van Genève dat bovendien geen rechtstreekse werking heeft in het Belgische recht. Het is niet omdat de bestreden beslissing herinnert aan een negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het Verdrag van Genève wordt toegepast door de verwerende partij. De opgeworpen schending mist juridische en feitelijke grondslag. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters gehele inleidende betoog inzake een bijlage 13quinquies en artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is geen bijlage 13quinquies doch wel een bijlage 13.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Verzoekster houdt voor dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd gegeven daar *“er nog een procedure lopende is waarbij verzoekster en haar kinderen een geldige verblijfstitel kunnen verkrijgen”*. Verzoekster verwijst hierbij naar de in punt 1.2. bedoelde procedure die ze heeft ingesteld bij de Raad, maar het instellen van deze procedure maakt niet dat verzoekster een legaal verblijf kent in het Rijk, minstens toont ze niet aan uit welke reglementaire bepaling dit zou voortvloeien. Ten overvloede, uit het gestelde in punt 1.2. blijkt dat de ingestelde procedure niet tot een positieve beslissing heeft geleid. Zelfs als dit het geval mocht geweest zijn, quod non, dan betekent dit niet meer dan dat er een openstaande aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen is. Dit brengt op zich geen legale verblijfsituatie van verzoekster met zich mee.

3.5. Uit verzoeksters opwerpingen weergegeven in voorgaande punten blijkt dat ze weet waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt. Ze kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten geheel nalaat te motiveren waarom er wordt overgegaan tot het de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betoog mist ook feitelijke grondslag op eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA